

PETŐFI SÁNDOR LEVELE HITVESÉHEZ

Marosvásárhely, júl. 29. 1849.

Kedves édes Juliskám!

E szempillantásban értem ide vissza hat napi szakadatlan utazás után. Fáradt vagyok, kezem úgy reszket, alig bírom a tollat. Megkaptad-e előbbeni két levelelmet? egyiket innen, a másikat Kézdivásárhelyről írtam. Elmondom röviden utamat. Itt hallottuk, hogy Bem egy csapattal Moldvába ment. Utána rugaszkodtunk Udvarhely, Csíkszereda, Kézdivásárhely, Bereck felé, ott találkoztam veled, már visszajött Moldvából, hova lázító proklamációkat vitt be s ráadásul kegyetlenül megdöngetett négyezer orosz egy zászlóaljjal. Berecken jön hozzá a tudósítás, hogy Szászrégennél megverték a mieinket, s ezek borzasztóan szétfutottak, vágatott tehát ide a bajt helyrehozni Kézdivásárhelyen, Sepsiszentgyörgyön, az Erdővidéken, Udvarhelyen keresztül; én veled. Rohantunk szinte megállás nélkül. Iszonyú út volt. Most vagy két napig itt leszünk, míg a sereget egy kissé rendbe szedi, aztán mit teszünk? Ő tudja. Előbbeni levelemben írtam, hogy Csíkszeredának és Kézdivásárhelynek gyönyörű vidéke van, Sepsiszentgyörgy talán még szebb, a város is jobban tetszik. Majd körülményesebben megvizsgáljuk, ha együtt utazzuk be Háromszéket, mint a fészket rakni akaró fecskék. Bemmél Berecken találkoztam; megálltam hintaja mellett, s köszöntem neked, ő odapillant, megismer, elkiáltja magát, és kinyújtja felém karjait, én fölugrom, nyakába borultam, s összeöleltük és csókoltuk egymás, „mon fils, mon fils, mon fils!” szólt az öreg sírva. A körülálló népség azt kérdezte Egresi Gábortól, hogy „fia ez a generálisnak?” Most még sokkal nyájasabb, szívesebb, atyább irántam, mint eddig, pedig eddig is az volt. Ma azt mondta a másik segédtisztnek: „Melden Sie dem Kriegsministerium, aber geben Sie Acht, melden Sie das wörtlich: Mein Adjutant der Major Petőfi, welcher abgedankt hat wegen der schändlichen Behandlung des General Klapka, ist wieder in Dienst getreten.” Szinte ma az utban mondta, hogy neked itt Marosvásárhelyt csináljunk szállást, s ide hozzalak. Nekem is ez a fő vágyam, de míg erősebb lábra nem állunk a szomszédban levő oroszok irányában, addig ezt tenni nem merem. Csak két mérföldnyire vannak innen, s az idevalók is szétfutottak, mint a csirkék. De mihelyt némileg biztos lesz e hely, az lesz első dolgom, meg lehetsz felőle győződve. Hogyan vagytok, kedves édes imádozt lelkeim? ha én hallhatnék valamit felőletek! ha lehet, ha valahogy szeré ejttheted, írj, ha csak egy szócskát is, édes angyalom. Én nem mulasztom el az arra menő alkalmakat. Szopik-e még a fiam? válasszátok el minél előbb, s tanítsd

beszélni, hogy meglepjen. Csókolom a lelketeket és sziveteket miljomszor,
számtalanszor!

imádó férjed
Sándor

[Címzés:] Petőfi Sándornénak, Tordán, a református papnál Miklós Miklós-
nál

Petőf Sándor összes prózai művei és levelezése. Szépirodalmi Könyvkiadó, Budapest, 1974.,
418-419. oldal.